

Sygn. akt I C 1310/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Protokolant: Jakub Korzeniowski

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa G. (...) Sp.za o.o. Sp.k.-a. z siedzibą w W.

przeciwko P. K.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego P. K. na rzecz powoda G. (...) Sp.za o.o. Sp.k.-a. z siedzibą w W. kwotę 2.221,02 zł (dwa tysiące dwieście dwadzieścia jeden 2/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 20 marca 2017 r. do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1017,00 zł (tysiąc siedemnaście) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 900,00 zł tytułem zastępstwa procesowego;

IV wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Sygn. akt I C 1310/17 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowo – akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego P. K. na swoją rzecz kwoty 2221,02 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 181,62 zł od dnia 22 marca 2017r. do dnia zapłaty, zaś od pozostałej kwoty – z odsetkami umownymi od dnia 22 marca 2017 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenia na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z umowy pożyczki, zawartej przez pozwanego z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością. Proces zawarcia umowy miał obejmować dokonanie przez pozwanego na rzecz pożyczkodawcy przelewu kwoty 0,01 zł celem potwierdzenia zamiaru zawarcia umowy pożyczki o określonej treści. Pożyczkodawca ten następnie wniósł wierzytelność przysługującą mu w stosunku do pozwanego do powodowej Spółki.

Pozwany P. K. nie wniósł odpowiedzi na pozew, nie stawił się także na posiedzenie wyznaczone na rozprawę.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 22 lutego 2016r. pozwany zawarł umowę pożyczki nr (...) z V..pl. (...) samego dnia na rachunek pozwanego przelano kwotę 1200 zł, a następnie w dniu 29 lutego 2016r. kwotę 600 zł tytułem dalszej transzy. Z tytułu udzielenia pożyczki w wysokości 1.200 zł pożyczkodawca pobierał prowizję w wysokości 168 zł.

(dowód: fragmenty wyciągów z rachunków bankowych – k. 15-16, warunki umowy – k. 18)

Powód w dniu 31 marca 2016r. zawarł z pożyczkodawcą (...) sp. z o.o. umowę ramową kredytowego instrumentu pochodnego, na mocy której powód miał zarządzać ryzykiem kredytowym pożyczkodawcy, udzielającym krótkoterminowych pożyczek gotówkowych na rzecz osób fizycznych. Strony umowy odnotowały zaistnienie zdarzenia kredytowego w postaci niespłacenia pożyczki przez pozwanego i w dniu 1 lipca 2016r. została zawarta transakcja swapu kredytowego. Pożyczkodawca w związku z postanowieniami umowy ramowej i potwierdzeniem swapu kredytowego scedował w dniu 12 lipca 2016r. przysługujące mu wierzytelności na mocy umowy nazwanej „Porozumienie o rozliczeniu z fizyczną dostawą”.

(dowód: porozumienie o rozliczeniu – k. 21, umowa cesji – k. 22-28, umowa ramowa z załącznikami – k. 29-54, wezwania do zapłaty pożyczkodawcy – k. 56-58)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o odpisy dokumentów przedłożonych przez powoda.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającym zakresie. Oddaleniu podlegało jedynie żądanie w zakresie odsetek umownych, albowiem powód nie udowodnił, że odsetki umowne w określonej przez niego wysokości mu przysługują. Nie przedstawił na tę okoliczność żadnych dowodów oraz nie powołał się na odpowiednie zapisy konkretnej umowy, potwierdzające zasadność roszczenia.

O ile z przedłożonych fragmentów wyciągów bankowych wynikało, że pożyczkodawca wypłacił pożyczkobiorcy kwotę kapitału 1800 zł, o tyle żądanie w zakresie odsetek umownych nie zostało należycie wykazane.

Zgodnie z generalną dyrektywą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa bowiem na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie. Powód winien zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu.

W przypadku cesji wierzytelności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r. wydany w sprawie V CSK 187/06, publ. MoP 2006/16/849). Tymczasem powód i tej okoliczności nie wykazał. Nie udowodnił też tego, iż przysługuje mu wierzytelność w wysokości dochodzonej pozwem (w zakresie żądania odsetek umownych). Nie załączył bowiem umowy, stanowiącej źródło ewentualnych zobowiązań pozwanego (jedynie przykładowy wydruk warunków umowy), które uzasadniałyby w całości żądanie pozwu.

Wskazać natomiast należy na to, że w sprawach cywilnych rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012, s. 431). Od tego obowiązku nie zwalnia bynajmniej powoda treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którą, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również to, iż twierdzeń

powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Z tych wszystkich powodów powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

O kosztach orzeczono na zasadzie art. 100 k.p.c. uznając, że wobec tak nieznacznej przegranej powodowi należą się całkowite koszty procesu – 717 zł, w tym 100 zł opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa i 600 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego.

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz